

Nummer, 9.

Fylke: Aust-Agder

Bosetning: Låneving

Herad: Birkenes.

Oppskr. av Andrus Ropid
N.E.G.

Gard: Mollestad

Heimelsmann: Govert Mollestad, f. 1890
på Mollestad og bonde der.

A.

1. Lånevinga var årwiss på Mollestad til 1910-12. Før siste krigen var det ei tid meke å finhakke dei yngre kvistene på tjørna og gi til kyrne.

Dei låneva siste gongen på Mollestad etter siste krigen, men det var ei kjeldig hending. G.M. hadde kylda nokre kyrer som vart så store og skad i uegen. Men kyrne og hesten ville ikkje ha lånet.

2. Ein drog ut for å låneva etter som ein hadde tid, somtid for slakten og somtid etter.

Det var mest bære opp dei låneva; litt ravn klamme også koma med. Or låneva dei ikkje for dei rekka med at kyrstær ikkje ville ha det, men dei sa at vrelånet var næringsrikt.

3. Dei braut kvisten med handa.

Dei hadde ikkje nokon reidskap til å hogge ned kvistene med.

Rispeleant utjent.

4. I skauen hogg dei ned heile treet - aspa var der gongen rekka som ingras i skauen.

Det var ikkje vanleg å kylla; det klamme hende med espr som stod beime i jordet.

Da kylla ein dei forat dei ikkje skulle
verte for svære, ikkje fordi ein ville ha
dei som fæpændis laivprotusentor.

Arbeidet hakte i kylla, men G.M. kan
ikkje hugra at dei hadde eit sers namn
på treet, ~~og~~ Det vart ikkje rekna for
sers verdifullt, og det vart ikkje hugna
om.

Dei hogg ned treet og hogg av dei tjukke
grenene med øks, og kvaist kvisten med
hanta.

5. Den tykke kvisten vert hinnen i
kjeru m. Det heitte i kjeru, og dei
bandt med ein bjøkketvist, dei kalla
den beemel m.

Dei pøtka laivut litt ute. ^{på rotenden} Dei sette det
i sola der det fall seg, enten der dei
laiva eller hime ved huse. Etter at det
bradde turka litt, sette dei det på treet
til turking. Når det ~~to~~ var heilt kjorrt,
pakket dei det ned i høyet. Det måtte
vera heilt kjorrt for det vart pakka
det var vauleg at dei gav seg etter nokre
dagar ~~vær~~ dei og laivde når dei hadde
væ på hua og slått. Dette laivut la dei
oppå høyet og kjørte det heim på suain
saman med ~~læp~~ høyet.

Laivhesje og turking på staur ukjent.
G.M. har høyrk om laivstakk, men
ikkje i Birkenes.

Dei var svært redd for å få regn i laivut
dei rekna laivkjerve i stort brøndre,
og husemennene hadde akkord på laivving.
Dei skulle hogge, kviste og kjeru 120
kjeru på dagen. G.M. meinte dei måtte
arbeide godt for å greie det.

Lauvstikke o.l. ukjent.

Ukjent at dei raka asndair saman med tra.

Lurair ukjent.

6. Heime vert kjerve kjorte, men dersom det var ukjent, måtte dei berre i byretan. Det var ingen regel for kor store byrdene skulle vera.

Lauvdugnad ukjent.

7. Dei tok lauv leide i niumarka og utmarka, men mest i utmarka (skauen). Mange folk hogg, kverne folk braut og kjerwa. Men mange folk måtte også kjerwa.

8. Om oppbevaring, sjå 5.

Det var kina, hesten og sauen som fekk lauv. Dei kjerne på to gonger om dagen, eit kjerw om gongen, helst om kvelden.

9. Aspelaivet var godt for. Dyra helst appetittar når dei fekk. Det var også eit middel mot skjolt hos ~~hos~~ hesten.

10. Det er ukjent at dei rispa alundair til grisen, men det var dei som rispa rognelair til grisen. Under første verdenskrigen ville naboen gå i gang med griseavl. Då vart det vanskeleg for han å skaffe fôr, og han tok til å rispa bjørkelair til saggene. Men det førte til at dei ikkje ville fly.

- 11-15. Samtanning ukjent.

B.

- 1-9. Ukjent.